

1

2018

Visa tai prasidėjo lapkritį. Aiškiai prisimenu juodus debesis ir miglą virš vejų. Šlapių pūvančių lapų ir senos laužavietės kvapą. Sodas atrodė it prislėgtas sunkios naštos. Nė nežinau, kodėl nusprendžiau paminėti, koks tą dieną buvo oras, bet, regis, oro aprašymas — tinkama pradžia daugybei istorijų. Galbūt kiek persistengiu. Gal derėjo pradėti nuo laiško. Juk juo ir prasideda pasakojimas. Laiškas darė įtaką viskam, kas nutiko paskui.

Numečiau jį ant virtuvės stalo ir įjungiau virdulį. Turėjau išgerti arbatos, kad kofeinas suteiktų jėgų atplėšti voką. Nebėjau alki, bet, norėdama atitolinti laiško skaitymą, įdėjau į skrudintuvą duonos, o tada vėl įsistebeilijau į voką. Jis buvo iš prabangaus storo popieriaus, švelniai rožinės spalvos, su išspausdinta mano pavarde ir adresu. Galėjau susiprasti. Siuntėjas taip sureikšmino laišką, kad atsiuntė registruotu paštu. Atrėmusi voką į duoninę pasiėmiau puodelį su užrašu „Geriausia mama pasaulyje“. Įsidėjau į jį arbatos maišelį, o tada vėl paėmiau voką ir pavėdavau juo sau prieš veidą. Tyčia delsia atplėšti. Žinojau, kad perskaičius laišką mano gyvenimas negrižtamai pasikeis.

Palikau voką gulėti ant stalo ir, norėdama pratęsti nežinios palaimą, arbatos puodelį nusinešiau prie lango. Žvelgiau į sodą, kur kaštono pavėsyje tebestovėjo raudonai geltonas žaislinis Dilano automobilis. Jo stogą jau dengė žalių dumblių sluoksnis: nieko stebėtina, juk daug metų juo nevažinėjo. Žolėje tebebuvo

įkasta vėžlio formos smėlio dėžė, tik žolė po ja jau seniai negyva. Man prieš akis prabėgo Dilano vaikystė: su meile prisiminiau, kaip, manydamas, jog nežiūriu, žaidimų namelyje rengdavo arbatėles pliušiniams meškiukams. Dabar jis namelį vadina pašiūre ir neigia kada nors turėjęs žaislinį arbatos servizą, bet, įvyniotas į minkštą popierių, šis saugiai laukia palėpėje mano būsimų anūkų. Pagalvojau, kad Dilanas dabar vienui vienas universiteto bendrabučio kambaryje, palinkęs prie knygų, trina nuvargusias akis, iš bado urzgia skrandis, o jis nė nežino, kur prasimanyti maisto. Tą dieną, kai mudu su Ralfu išleidome jį mokytis, į virtuvę, kuria dalysis su kitais studentais, nugabenau visą dėžę puodų, keptuvių ir maisto ruošimo įrankių. Mano atvežtiems vaisiams ir daržovėms šaldytuve pristigo vietos, nes, išskyrus maišelį salotų, lentynos jau buvo pilnos pagrindinių produktų: alaus ir degtinės. Nujaučiau, kad ilgi sūnaus puoselėjimo metai vos per vieną semestrą nueis šuniui ant uodegos. Niekas nepasirūpins, kad per dieną jis suvalgytų bent penkias porcijas vaisių ir daržovių, gertų gausiai vandens ir nepiktnaudžiautų guminukais. Ir neapsirikau: dabar jis gyvas vien įvairių rūšių alumi, nepaliaujamai tekančiu iš „Tesco“. Įtikinėja mane, girdi, pirmą semestrą visi dykaduoniauja. Nenuostabu, kodėl šlubuoja sveikatos apsaugos sistema.

Atsukusi čiaupą praskalavau puodelį ir patraukiau viršun į Dilano kambarį. Jo sienos plikos, tik riebios klijų dėmės matyti ten, kur kadaise kabėjo plakatai. Klestelėjau ant lovos ir delnu išlyginau antklodės užvalkalą su „Manchester City“ emblema. Patalynė, galima sakyti, žymi Dilano amžiaus tarpsnius. Jo pirmasis užvalkalas buvo melšvas, išmargintas triušiuokais ir antytėmis. Paskui sekė užvalkalai, ant kurių atvaizduoti teletabiai, Bobai statybininkai, lėlės Barbės (pastarasis laikotarpis kėlė šioкі tokį nerimą), kariniai lėktuvai ir galų gale užvalkalas su

futbolo komandos simboliu. Vis dėlto į bendrabutį Dilanas jo nepasiėmė. Užsispyrė norįs paprasto, vienspalvio „suaugėliško“ užvalkalo, ir tada aš supratau, kad sūnaus vaikystė tikrai ir neginčijamai baigėsi.

Jis studijuoja mediciną Niukaslo universitete. Labai didžiuojuosi. Atkakliai mokėsi, kad įstotų į universitetą, o tai priylgsta stebuklui, žinant, jog Dilanui sulaukus septyniolikos jo tėvas mus paliko. Ši niekšybė — viena iš daugelio, kurių Ralfui negaliu atleisti, bet ką padarysi, kai sekretorė jau septintą mėnesį laukiasi nuo tavęs dvynių? Vėl pasijutau graužiama pažįstamo kartėlio. Daug metų mudu su Ralfu mėginome susilaukti antro vaiko, bet mūsų norui nebuvo lemta išsipildyti. Manau, gana sėkmingai nusikračiau nusivylimo jausmo. Visas jėgas sutelkiau į Dilano auklėjimą, o Ralfas — į sekretorės dulkinimą. Jei kas suskaičiuotų, kiek per daugelį metų Ralfas pakeitė sekretorių, nusidriektų ilga eilė, kurioje visų svarbiausia būtų Siuzė, pagimdžiusi jam dvynes. Esu tikra, Ralfas jas myli, bet man be galo smagu stebėti, kaip vyras plėšosi, kad patenkintų vos vystyklus išaugusių dukterų ir vaikiško proto jaunos sugyventinės įgeidžius. Siuzė, žinoma, turėjo palikti darbą, o dabartinė Ralfo sekretorė dažosi plaukus mėlynai ir dėvi tvido sijonus. Man kirba mintis, jog Siuzė bus prikišusi nagus prie įpėdinės atrankos. Ralfui dabar penkiasdešimt penkeri, kaip ir man. Turėtų mėgautis lėtesniu gyvenimo tempu. Keletą kartų per metus nuvažiuoti pažaisti golfo su draugais, vairuoti brangų sportinį automobilį, vakarais rasti laiko atsipalaiduoti su taure gero vyno, pažiūrėti filmą, paskaityti knygą. Tačiau atostogas jis leidžia tik ten, kur gali gauti vaikų priežiūros paslaugą, vairuoja didelį šeimos automobilį, nes į jokią kitą transporto priemonę netelpa daiktai daikteliai, be kurių naujoji Ralfo šeima — nė iš vietos. O dėl ramių vakarų... Ralfas vargiai tokius beatsimena. Manau, vakarais

dvynės tampa ypač irzlios. Ištisas valandas jis nešioja jas laiptais aukštyn žemyn, bando papirkti įmantriausiais kyšiais, ir taip be galo. Na, ką pasėsi, tą ir pjausi.

Nuo pat tos dienos, kai Ralfas išėjo, neabejojau gausianti šį laišką, o gavusi negalėjau prisiversti jo perskaityti. Skamba apgailėtina, bet žinojau neįstengianti skaityti oficialaus pranešimo, kad mano santuoka nutraukta. Staiga panūdau užbaigti šį reikalą: uždariau paskui save Dilano kambario duris ir nulipau laiptais žemyn. Paėmiau voką ir pakišusi pirštą po užlanku jį atplėšiau. Viduje popierius buvo toks pat rausvas kaip ir vokas. Nuo viršugalvio nutupdžiau ant nosies akinius ir ėmiau skaityti. „Miela Ponia Ričards...“ Baigusi skaityti vos bepastovėjau ant kojų. Laiškas buvo visai ne nuo Ralfo advokato.

2

1978

Violeta Dobs įdėmiai pažvelgė į savo atvaizdą įskilusiame veidrodyje virš virtuvės kriauklės. Dubenyje, pilname šalto vandens, dar buvo matyti vakarienės likučiai: išmirkusios duonos plutos ir po margarino plėve plūduriuojantys žirniai. Ji apvertė dubenį, išpylė riebaluotą vandenį, o tada iš kriauklės žiočių į saują susėmė maisto atliekas. Sausindamasi rankas pašluoste grįžo prie veidrodžio. Didžiaisiais pirštais išlygino odą sau tarp antakių, ir dvi statmenos raukšlės, — rodos, dar vakar jų nebuvo, — išnyko. Turėtų liautis nuolat raukyti kaktą. Grįžtelėjusi pažvelgė ten, kur susirietusi po sunkiais patalais, smarkiai kalendama dantimis, gulėjo Tara. Šalčio raštai jau raitėsi ir ant vidinės lango pusės.

Nejučia Violeta suraukė kaktą, bet susizgribo ką tik pasižadėjusi nesiraukyti.

— Mažyte, ar gerai jautiesi?

— Ne, negerai. Ar turime šįvakar eiti, mama? Juk, po velnių, labai šalta.

— Kas taip kalba, Tara? — Violeta perbraukė raudonu lūpdažiu sau per lūpas ir jas suspaudė. — Taip, *aš* tikrai turiu eiti, nes mudviem žūt būt reikia pinigų, — atsigręžus į dukterį jos balsas sušvelnėjo: — Klausyk, žinau, kad nemėgsti eiti drauge, bet neišmanau, kaip dar galėtume pasielgti. Gal norėtum pasilikti čia?

Tara priglaudė sau prie krūtinės karšto vandens butelį.

— Ne! Negaliu viena čia pasilikti, kol apačioje yra *jis*.

Ji iki smakro užsitraukė šiurkščią pilką antklodę, tartum ši galėtų ją apsaugoti.

— Tara, mieloji, net jeigu jis belstų į duris, nebūtina atidaryti.

— Bet, mama, jis — šeimnininkas ir turi raktą. Negaliu jo sustabdyti.

Violeta papurtė galvą.

— Taip neteisinga. Esu tikra, kad yra nuomininkų teises ginantys įstatymai. Gal jis ir šeimnininkas, bet čia — mūsų namai. Mokame nuomą. — Violeta pastebėjo, kaip duktė klausiamai kilstelėjo antakius. — Nežiūrėk taip į mane, Tara. Mokame nuomą, kai tik išgalime. — Tada vėl įsipoksojo į veidrodį ir ėmė pirštu valytis raudonu lūpdažiu išteptus dantis. — Šiaip ar taip, dėl nuompinigių šįvakar ir einu. — Ji staigiu judesiu ant vienos kojos atsisuko į dukterį. — Kaip atrodau?

— Puikiai, ir neabejoju, kad pati tai žinai.

— Ak, ką čia tauški! Tik pažvelk į tas raukšles ant kaktos.

— O, taip. Norėčiau atrodyti tokia bjauri kaip tu.

Violeta klestelėjo ant lovos ir palietė ledinį dukters skruostą.

— Net nenutuoki, ką kalbi, meilute. — Ji pirštu parodė sau į veidą. — Tik pažvelk, kokį sluoksnį pudros turiu užsitepti. O tu vos nubudusi jau spindi ir esi graži iki pat tos akimirkos, kai padėjusi galvą ant pagalvės iškeliauji į miego šalį. Jaunystės grožiui nereikia jokių dažų.

Tara sunėrė rankas ir suraukė kaktą.

— Tuščios kalbos. Nė iš tolo neprilygstu tau grožiu.

— Ilgainiui išmoksi save mylėti, Tara. Neskubėk suaugti. Suspėsi, — kalbėdama Violeta įtraukė skruostus. — Gal manai, kad keturiolikos turėjau išsišovusius skruostikaulius? Gal mo-

kykloje džiaugiausi vapsvos liemeniu? — Ji papurtė galvą. — Ne, buvau pilka pelytė, berniukai į mane net nežvilgtelėdavo, o kad užkalbintų — nė į galvą nebūtų šovę.

— Liaukis, mama! Būdama keturiolikos jau laukeisi manęs!

Violeta nudelbė akis žemyn į lovą.

— Ak... taip... na, tai buvo... kas kita.

Iš siuvinėto užtiesalo Tara ištraukė kuokštą siūlų.

— Kur jis dabar?

— Nenutuokiu, kur tavo tėtis, Tara. Meilute, juk žinai. Jo tėvai išvyko gyventi į Mongoliją ir jis neturėjo kito pasirinkimo, tik keliauti kartu.

Violeta suplojo delnais, o tada pasitrynė rankas, rodydama, kad pokalbis baigtas.

Tarai motinos kūno kalba buvo nė motais.

— Kaip manai, jeigu būtų žinojęs apie mane, ar būtų pasilikęs?

— Neabejoju. Nors buvome labai jauni, karštai mylėjome vienas kitą. — Ji užkišo dukteriai už ausies palaidą plaukų sruogą ir nusišypsojo. — Bet mudviem viskas gerai, tiesa, Tara? Stengiuosi iš visų jėgų. Esi man viskas, meilute, visada tai prisimink.

Abi jas išgąsdino smarkus beldimas į duris.

— Atidarykit, čia Kolinas!

— Ak, dėl Dievo meilės, — sušnabždėjo Violeta. Ji pamerkė Tarai akį ir garsiai paklausė: — Koks dar Kolinas?

— Nežaisk su manimi, Violeta. Metas mokėti nuomą.

— Žinau, sumokėsiu kitą savaitę.

— Per vėlu. Jau esu tave išpėjęs, dabar nebeturiu kitos išeities.

Jo rankoje subarškėjo raktų ryšulys.

— Mama, jis tuojau įeis vidun, — sukuždėjo Tara ir įsitvėrė motinos rankos.

Violeta pakilo nuo lovos ir įsiremė rankomis į klubus.

— Aš jo nebijau.

Kolinas atlapojo duris ir įvirto kambarin. Pro tinklinius marškinėlius buvo matyti jo pūpsantis plaukuotas pilvas.

— Vėluoji keturias savaites, Violeta. Laikas išseko.

Violeta prakalbo taip švelniai, tarsi ramintų užsiožiavusį dvimetį vaiką.

— Nagi, Kolinai, ne jau negalime susitarti? — Ji parodė į nusitrynusį fotelį, ant kurio plytėjo buvusio nuomininko palikta riebi briliantino dėmė. — Prisėsk, pasikalbėkime. — Tada linktelėjo dukros pusėn. — Gal galėtumei atnešti ponui Simpsonui taurę viskio?

Jis atsidrėbė į fotelį ir paėmė taurę.

— Žinok, aš taip pat turiu mokėti mokesčius. Čia — ne benamių prieglauda.

— Žinau, žinau, — ramino Violeta. — Matau, kad esi galvotas vyras. — Ji prisitraukė kėdę arčiau Kolino ir pirštu perbraukė jam per dilbį, kur matėsi išblukusios tatuiruotės kontūras. — Juk mudvi su Tara esame geros nuomininkės? Ar norėtum, kad čia gyventų triukšmingų vakarėlių mėgėjai? Tik pagalvok, kaip nuo garsios pankroko muzikos naktimis kilnotųsi stogas, kaip negalėdamas sudėti bluosto vartytumeisi nuo vieno šono ant kito. Ar norėtum nuomininkų, kurie šį kambarį paverstų narkomanų landyne? Ką tada darytum, a? Čia dvoktų kanapėmis. Dieną naktį duris trankytų narkotikų prekeiviai. Ar tikrai to nori? — Ji suspaudė Kolinui bicepsą ir nusišypsojo. — Tik pamanykite, ar vėl ėmei kilnoti svarmenis?

Kolinas susivertė viską ir pakilo.

— Neužkalbinėk man dantų, Violeta. — Jis trinktelėjo taurę ant indų džiovyklės. — Visa suma iki aštuntos valandos, arba nešdiniesi lauk.

Violeta žvilgtelėjo į laikrodį ant sienos.

— Betgi jau pusė aštuonių.

Kolinas gūžtelėjo plaukuotais pečiais.

— Ne mano reikalas.

Jam išėjus Violeta uždarė duris.

— Prakeikta beždžionė, — nusipurtė ji. — Ak, vargšė ponias Simpson, su tuo urviniu žmogumi turi miegoti vienoje lovoje.

— Ką dabar darysime, mama? — paklausė Tara. — Sakė, aštuntą.

Violeta paėmė verstos odos pal tą.

— Ak, niekai, Tara. Nekreipk dėmesio, jis viso labo mėgsta atrodyti esąs nepaprastai svarbus.

Ji apsvyniojo kaklą plunksnų boa ir paėmė rankinę.

— Eime, mažyte. Pasaulis baudžiasi mus palaužti. Bet mes jam dar parodysimė.

3

Laris Valentinas apgalvojo kiekvieną smulkmeną. Šį vakarą viskas turėjo būti tobula, viskas — nuo lengvų it pūkas pyragaičių su grybais iki šampano. Laris nebuvo didelis šampano žinovas ir labiau mėgo viskį, bet žinojo, kad brangiu išlaikyto „Taittinger“ šampano buteliu broliui padarysiąs išpūdį. Paėmė krištolo taurę, įsidėjo ledo kubelių ir įsipylė viskio. Gurbstelėjęs rūgštaus gėrimo pasivaipė, o tada vienu mauku susivertė likutį, nuo kurio sudrėko akys ir dilgtelėjo nosį. Trumpam suspaudė lūpas, bālančiais krumpliais įsitvėrė kėdės atlošo, o tada, skaičiuodamas iki dviejų, giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė. Mintys apie Martiną visada priversdavo Lario širdį plakti tankiau. Jis vėl išskleidė laikraštį ir įsižiūrėjo į neryškią nespaltotą nuotrauką. Joje Martinas šypsosi į objektyvą, o įsikibusi parankėn jaunutė nuotaka su neslepiamu susižavėjimu stebeilija į jaunikį. Laris perbraukė pirštu per Kerolės veidą, mėgindamas išvelgti ženklų, kad ji tik vaidina esanti laiminga, o iš tiesų gailisi pasirinkusi brolių, o ne jį.

Lario, žinoma, nepakvietė į vestuves. Jam nė nereikėjo kvietimo. Vos tik Kerolė ir pulkas šilkinėmis suknelėmis šlamancių pamergių lyg rožinis debesis suplaukė prie altoriaus, jis įsmuko į bažnyčią, ir tiek. Matė brolio veidą, šiam atsigrėžus ir pirmą kartą žvilgtelėjęs į nuotaką, veidą, spinduliuojantį tyru džiaugsmu ir, kaip Lariui pasirodė, gana didele savimyla. Laris vėl turėjo užsimerkti ir sutelkti dėmesį į kvėpavimą, o kumščius sugniaužė taip stipriai, kad šie virto dviem kietais plieno kamuoliais.

Kunigui paklausus, ar niekas nežino teisinių kliūčių, dėl kurių šie du jauni žmonės negalėtų būti sujungti šventais santuokos saitais, Laris taip smarkiai įsikando į lūpą, jog pajuto burnoje aštrų kraujo skonį. Jis vogčiomis pasišalino, kol zakristijoje laimingoji pora pasirašinėjo bažnyčios knygoje. Neketino lįsti su sveikinimais.

Laris atitraukė tinklo užuolaidą ir įsistebeilijo į gatvę. Vartus paliko atidarytus, kad Kerolei nereikėtų lipti iš automobilio ir spausti skambutį. Lynojo, o jos glotnioms, šviesioms garbanoms drėgmė kenkia. Laris visada buvo toks rūpestingas, visada pirmenybę teikė ne savo, bet Kerolės poreikiams. Dėl jos galėjo padaryti viską.

Mintis išsklaidė po automobilio ratais sugurgždėjęs žvyras: atvyko. Laris nedrąsiai patraukė prie pagrindinių durų ir akimirką stabtelėjo prieškambaryje priešais veidrodį. Lyžtelėjęs didįjį pirštą susiglostė antakius, o tada pasipurškė odekolonu, nors oda tebekvėpėjo nuo ankstesnio pasikvėpinimo. Jis atsegė dar vieną baltų krakmolytų marškinių sagą, nusižėrė nuo kaktos kirpčius ir atvėrė duris. Išplėtęs akis žiūrėjo į sėdintį prie vairo Martiną, dantimis mėginantį nusitraukti odines vairuotojo pirštines. Atsidarė keleivio durelės ir pasirodė elegantiškai apauta Kerolės pėda, o jos liaunos kulkšnys atrodė trapios, nelyginant grynakraujo žirgo. Ji prakalbo pirma.

— Lari, kaip gyveni? — Pakėlusį akis į namą ji sudėjo lūpas vamzdeliu, tarsį ketindama švilpti, bet neišleido nė garso. — Oho, neblogai įsikūrei.

Laris pajuto, jog ima virpėti rankos, ir susikišo jas į kelnių kišenes. Jis nelabai tenutuokė, kaip derėtų elgtis. Ne kasdien į svečius atvyksta seniai matytas brolis su kadaise iš tavęs paveržta mergina. Jis palinko ir pakštelėjo Kerolei į skruostą, o pažįstamas veido kremo, kuriuo ji tepdavosi, aromatas nukėlė jį į praeitį.

— Sveika, Kerole, — pasisveikino. Pasiryžęs nenusukti akių, jis atrėmė viešnios žvilgsnį, nors buvo skaudu žvelgti jai į akis ir nematyti jose meilės. — Kviečiu užeiti.

Jis sugniaužė kišenėje nosinę — vylėsi nusausinti sudrėkusį delną, prieš paduodamas broliui ranką.

— Martinai.

Svečiai nusekė paskui Lari į virtuvę. Globėjiškai apkabinęs žmoną per pečius Martinas nepaliko abejonės, kad Kerolė dabar priklausė jam.

Negaišdamas laiko mandagybėms Martinas tiesiai paklausė:

— Kodėl mus pasikviete, Lari?

— Kodėl priėmei kvietimą, Martinai?

Baimės kupinomis akimis, nuogaustaudama, kad juodu vėl ims bartis, Kerolė pažvelgė į vieną brolių, tada — į kitą.

— Berniukai, prašau, juk nenorime rūpesčių.

Martinus nužvelgė didžiulę virtuvę, oranžines, geltonas ir rudas sienas, kontrastuojančias su spindinčiais sniego baltumo baldais.

— Atspėjai laimingus skaičius?

Laris patraukė nosimi.

— Tai vadinama sunkiu darbu, Martinai; tau jo neteko pažinti.

Kerolė nutėškė rankinę ant stalviršio.

— Jei ketinate ir toliau taip kalbėtis, aš tikrai išeisiu. — Ji pažvelgė į šaldytuvą. — Ar turi ko nors šalto atsigerti, Lari? — Ji piktai dėbtelėjo į vyrą. — Geriau su alkoholiu.

Laris atidarė šaldytuvą ir išėmė „Taittinger“ šampano butelį. Nulupo aukso spalvos foliją, nuėmė vielinį narvelį ir, jam atleidus pirštus, kamštis iššovė.

— Stileiva, — sumurmėjo Martinas.

Išsiveržusios iš butelio putos veržėsi lauk.

— Neišliek, — spygtelėjo Kerolė ir pakišo Lariui taurę.

Jis demonstratyviai pažvelgė į Martiną.

— Šampano šiuose namuose nestinga.

Martinus paėmė Lario pasiūlytą taurę ir pasakė tostą:

— Už laimėtojus ir pralaimėtojus, — jis nusišypsojo, pažvelgė į Kerolę ir pridūrė: — Ir meilę.

Tada pabučiavo žmoną į lūpas, o bučinys truko kiek ilgiau, nei derėtų viešumoje.

Kyštelėjęs ranką į švarko kišenę Martinas išsiėmė portsigarą, vienu įprastu judesiu atidarė dangtelį ir įsikišo tarp lūpų cigarete.

— Jokių dūmų viduje, jei neprieštarauji, Martinai. Jeigu nori rūkyti, turėsi eiti į sodą. Prie tvenkinio yra suoliukas.

— Dabar vasaris, Lari, atvažiavau ne tam, kad sėdėdamas tavo sode sušalčiau tamsoje į ragą.

— Tada padėk cigaretes.

Kerolė gurkštelėjo šampano.

— Kaip malonu, kad mus pasikviete, Lari. O ši vieta, — ji plačiu rankos mostu parodė kalbanti apie virtuvę, — nuostabi.

— Todėl mus ir pasikvietė, kvailiuke, — pašaipiai atrėžė Martinas. — Kad parodytų tau, ko netekai, ką galėjai turėti, jei būtum likusi su juo. Šitą apgailėtiną tipą aš kiaurai permatau.

— Ar tai tiesa, Lari?

— Tegu kalba, ką nori, Kerole. Pamaniau, kad metas užkasti karo kirvį. Nėra prasmės toliau pykti, — kalbėdamas jis paėmė butelį šampano. — Dar?

Laris papildė Kerolės taurę ir vogčiomis žvilgtelėjo į Martiną. Brolis buvo velniškai teisus dėl to, koku tikslu Laris juodu pasikvietė. Sprendžiant iš Martino veido, viešnage bus daug smagesnė, nei Laris būtų galėjęs tikėtis.